

ESMASPÄEV

1.

Kriminaalinspektor Mia Bolander piilus Patrik Wikingi poole, kes magas sügavalt tema kõrval. Suu pooleldi avatud ja habe kokku surutud. Rinnakorv tõusis ja langes rahulikus rütmis. Hääletult võttis Mia öökapilt mobiili ja täheldas, et kell on kolmveerand kaheksa hommikul. Ta avas ekraani ja pööras teise nurga alla, et terav valgus mehele silma ei paistaks.

Stockholmsvägeni liiklus mürises kollase kortermaja ees, kus paiknes ta kahetoaline korter. Polnud just Norrköpingi ilusaim linnaosa, aga üür oli normaalne. Ja see asus linna õigel poolel, kaugel Navestadist ja Hagebyst, kus möllasid jõugud.

Vägivald oli viimastel aastatel kasvanud ja muutunud jõhkramaks. Vaid umbes kuu aega tagasi tapeti Vrinnevi metsas noaga kolm meest ja pärast seda lasti mahajäetud bensiinjaamas õhku kahekümneaastane nooruk.

Juhtum oli kuulutatud prioriteetseks ning kuna kolleeg Henrik Levin viibis isapuhkusel, kutsuti appi Patrik. Mia polnud esiti asendajaga töötamisest kuigi suures vaimutuses, kuid mingil põhjusel hakkas Viiking talle meeldima. Oma helesiniste silmade, blondide juuste ja suure habemega meenus mees tõepoolest viikingit. Samas oli ta hea uurija ning tal polnud meeskonda sulandumisega mingit muret.

Kuid kõik pöördus pea peale, kui neid aiamajade juures tulistati. Patrik sai kuuli reide ja sattus haiglasse. Et mitte aega kaotada, otsustas Henrik tagasi teenistusse tulla. Juurdlus lõppes jõhkralt, kui tööstuspiirkonnas plahvatas pomm ja mitmed jõuguliikmed kaotasid elu. Viikingil sai toona välitöödest villand. Ta otsustas ameti maha panna ning asuda tööle hoopis majanduskuritegude osakonda.

Sellest oli nüüdseks möödas veidi üle nädala. Ja sama kaua olid nad olnud paar.

Mial polnud aimugi, mida mees temas nägi. Ta polnud klassikaline iludus, ei hoolinud moest ega trendidest ning oli üsna mahlaka suuvärgiga. Pealegi vajusid ta rinnad iga aastaga rohkem lonti, blond paažisoeng muutus üha katkutumaks ja otsaette tekkis üha rohkem kortse.

Kuid mees meeldis talle. Kohe väga meeldis, ja Patrik otsustas ju ometi igal hommikul tema voodis ärgata. Kehas kõditas. Mitte mehe sealoleku pärast, vaid sellepärast, mida ta mobiiliekraanil nägi. Ta otsis eile öhtul Blocketi kasutatud asjade saidilt kihlasõrmuseid ning leidis paar pruugitud kuldsõrmust, mida müüdi murdosaga sellest hinnast, mis nad väärt olid.

Mia hammustas huulde. Esiti oli ta olnud kahevahel, kas Patrikuga sammuke edasi liikuda on hea mõte. *See* oleks aga kahtlemata kiire edasiliikumine. Kuid sõrmused maksid vaid seitsesada krooni ja ta arvas, et need oleksid neile parajad. Arvestades ta piiratud eelarvet, on ilmselt ette nähtud, et ta peab need ära ostma.

Mia naeratas endamisi, teatas müüjale, et tahab äri teha, ja pani mobiili öökapile.

Patrik magas ikka veel.

Ettevaatlikult kohendas Mia pesus viledaks kulunud tekki üle rinna ja tõmbas sõrmedega läbi juuste, kuniks need olid täiuslikult üle padja. Seejärel suskas ta meest ning sulges silmad. Jumal, kui nõmedaks ta oli muutunud.

Patrik liigutas ennast voodis, ringutas ja haigutas. Mia ootas hetke, enne kui samuti silmad avas.

„Tere hommikust!“

„Tere hommikust!“ vastas Patrik. „Kas sa ärkasid praegu?“

„Jah,“ valetas Mia ja lebas täiesti liikumatult, et juuksed paigast ära ei nihkuks.

Mees kallutas ennast tema kohale ja hakkas teda just suudlema, kui mobiil helisema pistis.

„No mida kuradit.“

Mia sirutas käe välja, sai telefoni kätte ja nägi, et helistajaks on ta ülemus Gunnar Öhrn.

„Gunnar, mis sa tahad?“ võttis Mia lakooniliselt vastu.

„Et te sõidaksite Henrikuga otsekohe Kolmårdenisse,“ vastas mees.

Mia ohkas.

„Miks siis?“

„Üks mees leiti oma kodust surnuna. Ja see kõlas pahasti, Mia. Väga pahasti.“

* * *

„Mis sul on?“

Prokurör Jana Berzelius vaatas Per Åströmi uurivalt, kui nad kesklinnas Skomakaregatanil majauksest väljusid. Mehel oli seljas hele-sinine ülikond, valge särk oli kurguni kinni nõõbitud ja blondid juuksed vajasid laubale nagu alati.

„Midagi pole.“

Per pani talle käe ümber, enne kui nad pöörasid Dalsgatanile ning jalutasid läbi Holmentorneti värava, mis oli sissepääsuks tööstusmaastikule vanade vabrikuhoonete juurde.

Jana tundis, kuidas ärevus kasvab. Per oli ainus mees, kes oli talle kunagi tõeliselt meeldinud. Nad olid mitu aastat koos töötanud, kuid vaid kuu aega tagasi näitas ta välja, kui palju Per talle tähendab. Talle meeldis tema lähedal olla. Ent selle lühikese aja jooksul, kui nad olid olnud paar, ei olnud ta Peri kunagi nii eemalolevana näinud kui praegu. Ta oli kindel, et midagi oli juhtunud.

„Sa ei pea mind bürooni saatma,“ ütles Per.

Tänavat mööda lähenes tänavapuhastusauto, mis mürises ning kive ja kruusa kokku pühkides undas.

„Ma kasutan igat võimalust sinuga koos olla,“ vastas Jana valjusti, et lärmist üle rääkida.

See oli tõsi, ta oli viimastel päeval veetnud kogu vaba aja Peri pool.

Mees vaatas tema poole ja noogutas.

„Kas ma kõnnin liiga kiiresti?“

„Ei,“ vastas Jana.

Jana oli kõikidele öelnud, et talle sõitis otsa jalgrattur, kui ta jooksmas käis. Ei Per ega politsei teadnud midagi tema seotusest nädalaguse tohutu plahvatuslega tööstuspiirkonnas. Teda pussitati, kui ta päästis üht poissi jõugu käest, ning kui pomm plahvatas, pääsesid nad mõlemad napilt eluga. Jalg valutas ikka veel noahaavast, kuid teised vigastused olid nüüd paranenud.

„Kas lõikame üle väljaku?“ küsis Per.

Jana noogutas ja nad jalutasid koos üle munakivide, mööda kahest ülikonda riietunud mehest, kellel olid mobiilid käes, ja ühest oranžide kõrvaklappide ja suure seljakotiga noorest naisest. Möödus lakkamatu voog autosid, kui nad kõndisid Gamla torgeti ääres asuva advokaadibüroo punase ukseni.

„Nojah siis,“ ütles Per, kui nad kohale jõudsid.

Jana kallutas end ettepoole, et meest suudelda, kuid too pööras pea ära, kallistas teda tugevasti ja hoidis mõnda aega nii.

„Ikkagi on tunne, et miski vaevab sind,“ ütles Jana naeratades.

„Mul on lihtsalt tööleminekuga veidi kiire,“ vastas mees.

Jana naeratus kustus. Ta oli lubanud endale hetkelist õnne. Võib-olla sellepärast ei olnud ta varem reageerinud? Sest oleks pidanud. Ta oleks pidanud aru saama, et miski oli juba ammu viltu.

„Ma ei taha sind süüdistada,“ ei jätnud ta järele, „aga sa oled juba möödunud pühapäevasest õhtusöögist saadik äraolev.“

„Ma olen pidanud veidi muule mõtlema,“ vastas mees vaikelt.

„Nagu näiteks?“

Per ei vastanud. Jana uuris teda, püüdis tema ilmet tõlgendada, ent see oli võimatu.

„Per,“ anus ta. „Ütle, mis juhtus!“

Mees langetas pilgu ja hingas sügavalt.

„Käis uksekell,“ alustas ta. „See oli vahetult enne õhtusööki ja ma ... ma arvasin, et sina oled, aga kui ma ukse lahti tegin, seisis seal tema.“

„Kes?“ küsis Jana, tundes hirmu vastuse ees.

Per tõstis pilgu ja vaatas talle oma erinevat värvi, sinise ja pruuni silmaga otsa.

„Danilo Peña.“

Kuigi Jana oli valmis, kangestus ta täiesti.

Danilo.

Mees, kes muudkui ta ellu ja sealt välja liikus, kes jagas ta verist minevikku ja kes kujutas talle ja Perile alatist ohtu. Ta oli kiirustanud koju sellele õhtusöögile, kuna kartis, et Danilo ilmub välja, aga kui ta kohale jõudis, oli Per üksi. Ja paistis nagu ikka. Seega andis ta endast parima, et sellest lahti lasta.

„Miks sa sellest alles nüüd räägid?“

Jana süda tagus hirmust.

„Ma ei tea,“ vastas Per ja lasi lipsu veidi lõdvemaks, nagu tunneks, et teda süüdistatakse. „Äkki sellepärast, et mulle meenus, mida ta on teinud.“

„Mis juhtus?“ küsis Jana.

Per raputas pead.

„Midagi ei juhtunud.“

Jana ei andnud alla.

„Aga mida ta tegi, mida ta ütles?“

„Ilmselt tahtis ainult hirmutada,“ vastas Per puiklevalt. „Aga ma muretsen.“

„Mille pärast?“

„Sinu pärast,“ vastas mees.

„Minu?“

Janat läbis ebameeldivussööst.

„Ta oli sinu juhtum, Jana. Sina kandsid hoolt, et ta satuks kohtupsühhiaatriahaiglasse.“

„Jah, aga ...“

„Ta on äärmiselt vägivaldne ja ta ...“

„Aga sa ei pea ju muretsema? Mul pole Daniloga mingit pistmist.“

Jana hammustas keelde, vastus oli libisenud ta huulilt liiga kiiresti.

Per uuris teda nii kaua, et see tundus terve igavikuna. Jana pidi pingutama, et pilku kindlana tema omas hoida.

„Olgu,“ ütles mees lõpuks ja andis ta põsele kiire musi. „Õhtul näeme. Mine nüüd prokuratuuri.“

„Lähen, lähen,“ kostis Jana, kuid jäi sellegipoolest paigale ja vaatas Perile järele, kui too välisuksest majja kadus. Alles siis, kui uks mehe järel sulgus, pööras ta ringi ja läks sealt minema.

2.

Kriminaalkomissar Henrik Levin väljus autost Norrköpingist kolmekümne kilomeetri kaugusel ning silmitses madalat punast maja Kolmårdeni metsas. See paiknes eraldatult tillukesel lagendikul, mida ümbritsesid kõrged männid ja tihedad kuused. Garaaži

ees seisis hõbedane Audi ja metsatukast paistis vilksamisi kaks hirve. Kõik oli kummaliselt vaikne ja rahulik ja kui mitte arvestada piirdelinti ja politseiautosid, oli tegemist ilusa paigaga. Ta teadis seda piirkonda, nad olid Emma ja lastega siin tihti mustikal ja seenel käinud. Kuid nad olid hoidunud tee lähedale, kuna mets oli sügav ja eksida kerge.

„Mis juhtus?“

Mia oli ilmunud ta kõrvale. Ebaharilikul kombel oli tal seljas ilus pluus ja jalas mustad püksid.

„Eks meil tulebki see välja uurida,“ vastas Henrik napolisõnaliselt ja lõi autoukse kinni.

„Ma mõtlen sinuga. Pagan, mis sinuga juhtunud on?“

Nad polnud nädal aega näinud ega kuulnud ja nüüd jõllitas Mia teda, nagu tunneks vaevalt ära. Henrik mõistis, miks. Tumesinine T-särk lotendas seljas, põsed habemetüükas ja juuksed sassis. Mia ise nägi särav välja. Lõpuks ometi oli ta leidnud armastuse ja Henrik teadis, et Patrik oli põhimõtteliselt Mia poole sisse kolinud.

Ta kõhatas.

„Emmal sai mõõt täis, see juhtus.“

„Millest mõõt täis?“

„Jätame selle hilisemaks,“ ütles Henrik, kui kriminalist Anneli Lindgren neile kutsuvalt viipas. Ta seisis majauksel koos kahe kolleegiga ja eredas päikesevalguses näisid nende tunked silmipimestavalt valged.

„Seega, mis meil on?“ küsis Henrik ja noogutas kolleegide suunas, kes olid mõlemad kolmekümnendates mehed.

„Mitte kuigi palju.“

Anneli tõmbas maski alla ja vaatas neile otsa. Ta näojooned olid pehmed, kuid pilk terav.

„Surnukeha on kõõgis maas,“ ütles ta, „ja kõik muu viitab sellele, et teda rünnati seal. Me pole leidnud verd ei väljaspool maja ega üheski teises toas. On ka valvekaamera, aga keegi on selle ära lõhkunud.“

„Kas me oleme tuvastatud isikus kindlad?“ uuris Mia.

Anneli noogutas.

„Ohvri nimi on Erik Johansson. Kuuekümmne kuue aastane, endine Kalmari politsei uurija. Üksik.“

„Ja surma põhjus?“

„Tuleb kohtumeditšiinil kindlaks teha. Surnukeha läheb sinna kohe, kui teie olete seda näinud. Kurjategija on ta kõhu lõhki lõiganud, ilmselt noaga, ja ... tuleb öelda, et ma pole kunagi midagi sellist näinud.”

Anneli häääl kõlas murelikult.

Henrik vaatas uuesti ringi. Mets oli vaat et veidralt vaikne. Ta hindas seda, leidis, et on tore pääseda eemale piirdelindi taga seisvatest uudishimulikest pealtnägijatest, kel olid mobiilikaamerad käes, ja tegelemisest ajakirjanike pealetükkivate küsimustega. Kuid miski talle selles paigas ei meeldinud ja ta ei suutnud mõista, mis täpselt.

„Kes ta leidis?“ küsis Mia.

„Sofia Larsson,“ vastas Anneli. „Üks noor tüdruk, kes tuli siia toidukotte tooma. Välisuks ei olnud lukus ja kuna tal oli vaja allkirja, sisenes ta lahtisest verandauksest maja tagaküljel, et näha, kas leiab Eriku, ja nojah ... leidiski.“

Henrik tõmbas käega mõtlikult üle habemetüüka. Ka kurjategija võis siseneda sealtkaudu.

„Kas kuller oli veel siin, kui esimene patrull kohale jõudis?“ küsis ta.

„Jah,“ vastas Anneli. „Kuigi me ei tea, mida tüdruk teinud oli, ta vaevu mäletas, et helistas hädaabinumbriale, aga temast on jäänud verised jalajäljed ümber surnukeha. Ta viidi trauma tõttu otse EMO-sse.“

„Kas sa oskad midagi toimumisaja kohta öelda?“ uuris Henrik.

„Arvestades, et koolnukangestus on täielikult välja arenenud, pakuksin, et tapmine leidis aset umbes kümme-kaksteist tundi tagasi,“ vastas Anneli.

„Järelikult õhtul kella kümne ajal. Kas tegemist võis olla kakkusega, mis läks käest?“

Anneli raputas pead.

„Vägivald on kahtlemata agressiivne ja suunatud peamiselt pähe ja kõhtu ...“ tegi ta algust.

„Seega pidi keegi tema peale tohutut viha pidama,“ katkestas Mia.

„Ma mõtlen, miks muidu tuleks kurjategija siia üksildasse metsamajja kõikide kärbeste, puukide ja teiste kuradi pisimutukate keskele ja ta nii jõhkralt tapaks, nagu sa ütled?“

„Kuid ohvril pole märkigi ründe tõrjumisest,“ jätkas Anneli rahulikult. „Seevastu leidsime põrandalt püstoli, aga ma ei tea, kas see kuulub Erikule.“

„Äkki on tegu röövmõrvaga,“ pakkus Mia.

„Seda ka mitte,“ vastas Anneli kohe.

„Miks ei?“ Mia kortsutas kulmu. „On palju näiteid, kui inimesi on üksildases eluasemes röövitud ja tapetud.“

„Jah, aga me ei näe, et midagi oleks varastatud. Auto on alles, telefon leiti magamistoast kirjutuslaua alt ja ma olen veendunud, et asi on milleski muus.“

„Kuidas sa saad selles nii kindel olla?“ küsis Henrik.

„Nagu öeldud, on mõrv vägagi jõhker, verine ja ...“ Anneli hingas sügavalt sisse. „Tema kõhus on üks ese.“

„Ese?“ pahvatas Mia. „Mis ese?“

„Ma ei tea veel,“ vastas Anneli tõsiselt.

Henrik noogutas.

„Näita meile.“

* * *

Jana istus oma kabinetis prokuratuuris, helepruunis kontorihoones kesklinnas. Arvuti oli puhkereziiamil ja kohv tassis jahtunud. Ta pidi keskenduma tööle, kuid suutis mõelda vaid sellele, et Danilo oli Peri üles otsinud.

Jana toetus poleeritud kirjutuslauale ning surus sõrmed oimukohtadele. Kehas kruttis ärevus. Samas tundis ta piinlikkust, et oli Perile otse näkku valetanud. Ent muud valikut ei olnud. Oli nii palju asju, mida ta tema ja Danilo kohta ei teadnud ja millest ei saanud rääkida.

Käsi liikus alateadlikult juuste alla kuklale ning sügas naha sisse kraabitud moondunud tähti.

Ker. Surmajumalanna.

Nii kaua kui ta mäletas, oli ta teinud kõik selle varjamiseks, ja ta kartis tohutult, et Per saab teada, mida need tähed tähistavad.

Mees teadis ta taustast vaid seda, et ta sündis Tšiilis ning et Karl ja Margaretha Berzelius ta lapsendasid, kui ta sai üheksa-aastaseks. Kuid Per ei teadnud midagi sellest, mis juhtus enne seda. Ei haisvast konteinerist, reisist üle Atlandi ega kolmest mehest, kes tema ja teised lapsed välja valisid. Ka mitte seda, et vanemad lasti maha ning nemad toimetati seejärel ühele saarele kaugel Norrköpingi rannikust, kus nad

koolitati palgamõrvariteks eesmärgiga kaitsta üht narkokartelli. Ja Jana polnud talle kunagi rääkinud kukaaltele kraabitud nimedest, mis tulevad neile alati meelde, kes nad olid ja milleks nad on võimelised.

Jana tõmbas käe kuklalt ära. Temal polnud toimunud mingit süüd ja kartell oli juba ammu tegevuse lõpetanud. Kuid oli võimatu Perile selgitada, et ta on kunagi treenitud tapma, et ta oligi tapnud, ja et refleksid ja instinktid olid endiselt temas alles, hoolimata sellest, et möödunud oli nii palju aastaid.

Jana ei jääks ilma vaid temast. Kui tõde tuleks päevalgele, jääks ta ilma ka oma karjäärist, kogu elust.

Oli vaid kaks inimest, kes teadsid tema verisest minevikust. Üks oli ta kasuisa ja too riskiks pika vanglakaristuse, oma nime ja mainega eduka endise peaprokurörina, kui tuleks välja, et ta tütar õpetati kaitsma kartelli, mida ta ise juhtis.

Teine oli Danilo. Sest ka tema kuklal oli nimi: Hades. Surmajumal.

Tol üksikul saarel olid nad olnud kui õde ja vend. Nad olid harjutanud külge külje kõrval, õppinud relvade käsitlemist ja võitlustehnikaid. Nende minevik oli küll sarnane, kuid muud mitte. Nemad olid ainsad, kes saareperioodi üle elasid, ja Danilo teadis täpselt, kui tähtis oli Janale nende ühine minevik saladuses hoida.

Samuti teadis Danilo, kui palju Per talle tähendas, ta oli seda mitu korda ära kasutanud. Eriti toona, kui talle esitati süüdistus ulatusliku narkootikumidega kaubitsemise, inimröövi, mõrvakatse ja jõhkra vägivalla eest. Per, kes töötas sel ajal prokurörina, oli saanud selle juhtumi endale. Danilo püüdis nii ähvarduste kui vägivallaga teda kohtuasjast kõrvaldada. Kuid Per oli seda tajunud vaid isikliku solvanguna ning otsustanud nõuda pikaajast vanglakaristust. Samal ajal oli Danilo nõudnud Janalt, et Jana asendaks kohtuasjas Peri ja kannaks hoolt, et ta pääseks nii leebe karistusega kui võimalik.

Ja Jana teadis, et Danilol oli tõsi taga.

Ning kui mees ähvardas lõpuks Peri ära tappa, oli Jana sunnitud tegutsema.

Peri elu päästmiseks kasutas ta tõsiasja, et mees võttis kohtuasja isiklikult. Ta oli ette kandnud Peri erapoolikusest ning võtnud töö üle. Per ei saanud aru, miks, tema nägi selles vaid tohutut altvedamist Jana poolt, ta lahkus prokuratuurist, et hoopis advokaadiks hakata. Tegi haiget, et Janal ei olnud võimalik talle kunagi tõde rääkida.

Jana tundis viha sees pulbitsemas, mõeldes kõikidele kordadele, kui Danilo oli ähvardanud ta paljastada või Perile viiga teha, ta ei oleks soovinud midagi meelsamini kui pääseda murest, et Danilo nad jälle teineteisest eemale rebib.

Ta võttis taskust mobiili ja helistas isale, kes ei võtnud vastu. Pärast seda helistas ta Elin Ronanderile. Jõudis vaid kaks korda kutsuda, kui kostis koduabilise hääl.

„Elin.“

„Mul on vaja isaga rääkida,“ teatas Jana.

„Ta tahab taastumise ajal pigem rahu,“ vastas Elin vabandavalt.

„Seega ta on ikka veel haiglas?“

„Ta on infarktist hästi toibunud ja tal on vaja vaid mõneks päevaks jälgimisele jääda. Ma lähen pärastlõunal teda külastama, kas on midagi edasi öelda?“

„Tänan, aga ma ütlen seda pigem ise,“ ütles Jana ning lõpetas kõne.

* * *

„Oh, kurat!“

Mia tõstis käe suu ette, kui nad jõudsid kööki, mis oli möbleeritud viiekümnendatest pärit kollaste kappidega. Henrik ja Anneli jäid tema kõrvale seisma. Nad silmitsesid tükk aega vana meest pörandal. Särk oli lahti rebitud, kõht lõhki lõigatud ja mehe üks käsi sirutus ta ümber tekkinud suurde vereloiku.

„Erik Johansson löödi ilmselt köögilaua juures pikali,“ selgitas Anneli, osutades. „Lauaplaadil on verine jälg, nähtavasti tema laubast.“

Mia vaatas päevinäinud rustikaalset lauda, ümber lükatud leentooli ja kampsunit, mis vedeles pörandal veidi surnukehast eemal. Seejärel libistas ta pilgu tööpinnale ning kuivanud makaronidega keedupotile kraanikausis. Süda läks pahaks ja ta ei teadnud, mida öelda selle hirmsa vägivalla peale, mida mehe kallal oli tarvitatud.

„Niisiis, Erik löödi laua juures pikali,“ kordas Henrik. „Kas löök oli surmav?“

„Ma arvan pigem, et ta suri verekaotusest või šokist,“ vastas Anneli ja läks surnud mehe juurde.

„Kas ta leitigi nii?“ uuris Mia.

„Jah, ei mina ega assistendid pole keha liigutanud, nagu öeldud, tahtsime, et te seda enne näeksite. Tähendab – kurjategija kandis ise hoolt, et ta jääks täpselt keset põrandat, kui sa seda mõtlesid.“

„Kas sa oled kindel, et tegemist oli just mehega, ja et neid polnud mitu?“

„Me leidsime verest vaid kahed erinevad jalajäljed. Ühed pärinevad kullerilt, kes ta leidis, ja teine on vähemalt suurus 45, seega jah, ma olen põhimõtteliselt kindel.“

„Sörmejälgi?“ küsis Henrik.

„Praeguses seisus ei midagi kasutuskõlblikku,“ vastas Anneli, „aga nagu öeldud, pole me veel valmis. Jalajälgi analüüsitakse ja relvaga tegeleb NFC kohtuekspertiisikeskus. Samuti otsime rehvijälgi, mis võiksid meil aidata mõista, kuidas kurjategija siia saabus.“

Henrik tõmbas käega läbi oma takuste juuste.

„Sa ütlesid, et kõhus oli mingi ese.“

„Jah,“ vastas Anneli ja kükitas surnukeha kõrvale. „Näete?“

Mia ja Henrik läksid tema juurde. Surnud mehe kõhtu oli pistetud midagi valget ja karvast.

„Mis see on, kas sa tead?“ küsis Mia ja püüdis okserefleksi tagasi hoida.

„Ei,“ vastas Anneli, „pole aimugi. Ja ma ei või seda välja võtta. Kohtuarst peab surnukeha enne üle vaatama.“

Mia tõstis pilgu, kui mõlemad Anneli valgetes tunkedes kolleegid kööki ilmusid. Ühel neist oli laibakott käes.

„Olete valmis?“ küsis ta.

„Oleme,“ vastas Mia. „Võite ta ära viia.“

Tunked kahisesid, kui nad surnud mehest kinni võtsid. Ettevaatlikult hakkasid nad teda laibakotti tõstma. Hetkel, kui nad ta maha panid, kostis imelik hääl.

Henrik ajas silmad pärani.

„Mis seda häält tegi?“

Anneli tõmbas kulmu kipra.

„Ma ei tea, aga meenutas inimhäält,“ märkis ta.

„Aga kust see tuli?“ küsis Henrik.

Mia neelatas valjult.

„Sellest asjast kõhus,“ ütles ta ning tundis, kuidas mööda selga käib jääne judin.

3.

Jana toetus lauale koosolekuruumis ja uuris seina, millel rippusid pildid surnud mehest. Veerand tunni eest oli ta saanud telefonikõne tapmise kohta Kolmårdenis ja tal paluti asjade esimeseks läbivaatamiseks kohe politseimajja tulla.

„Mõne tunni eest leiti Erik Johansson oma Kolmårdeni kodust surnult,“ alustas Gunnar Öhrn ning osutas ühele piltidest. „Nagu te näete, on talle osaks saanud väga jõhker vägivald.“

Juurdlusjuhi otsaesine oli kipra tõmbunud ning ta V-kaelusega särk oli niisama helesinine kui taevas akna taga. Laua ümber istusid ka Mia Bolander, Henrik Levin, Anneli Lindgren ja Ola Söderström.

„Kas teil on mingitki aimu, kes võiks selle taga olla?“ küsis Jana ja uuris surnukeha kõhtu, mis paistis välja pigem kui hunnik liha.

Mia ristas käed rinnal.

„Ei, aga tegemist on suurte jalgadega mehega. Ning arvestades, et ta on ohvri kõhu lõhki lõiganud ning sellesse pistnud karvase asja, mis räägib, võin öelda, et ta on HPP.“

„Mida selle all mõeldakse?“ uuris Jana.

„See on termin, mida psühholoogid sageli kasutavad, ja see tähendab, et ta on Haigelt Peast Põrunud.“

„Mia ...“ ohkas Gunnar.

„Mis on? See on ju tõsi,“ väitis Mia ning laiutas käsi.

Jana pöördus Gunnari poole:

„Kas meil on mõni jälg, millest kinni haarata?“

„Hetkel mitte,“ vastas mees, „kuid loodame saada peagi vastused kuriteopaigalt leitud jalajälgede ja püstoli kohta.“

„Mida me teame esimest kõhus?“

„Kuna Björn pole veel jõudnud surnukeha lahata, ei tea me peaaegu mitte midagi,“ vastas Henrik. „Me ei tea, mis ese see on ega mida see hääle ütleb. Kuid Björn teab, et see on prioriteetne juhtum, ja ta lubas tegutseda nii kiiresti, kui saab.“

Janal oli raske Henrikule otsa vaadata. Nad olid tundnud teineteist palju aastaid, aga nende eelmise juurdluse ajal oli Henrik esitanud palju pealetükkivaid ja ebadiskreetseid küsimusi tema eraelu

kohta. Liiga palju. Lõpuks oli Janale selge, et mees arvas, et tema oli tapnud need kolm meest Vrinnevi metsas. Juhtum oli nüüdseks lõpetatud, kuid Jana polnud endiselt kindel, kas Henrik on kahtlused tema suhtes minetanud.

„Mida me arvame motiivist?“ küsis ta ja vaatas uuesti Gunnari poole.

„Raske öelda. Võimalik, et asi on kättemaksus ja et keegi tahtis Erik Johanssoni millegi eest karistada.“

„Ta oli Kalmari politsei endine uurija,“ osutas Mia. „Kas tapmisel võib olla mingi seos sellega?“

„Ka mina mõtlesin sellele,“ sõnas Gunnar. „Aga ta läks viis aastat tagasi pensionile ning kuna mõrv toimus kodus, on küllap usutavam, et tapja on ta lähiringkonnast.“

„Kas me oleme lähedastega ühendust võtnud?“ uuris Jana.

Gunnar raputas pead, sirutas käe kohvikannu poole ja valas tassi täis.

„Tal polnud õdesid ega vendi ning ta ema suri bussiõnnetuses, kui buss pool aastat tagasi linna lähedal teelt välja kaldus. Oleme püüdnud tabada isa, kes elab Krokeki hooldekodus. Ka tema sattus samasse bussi-avariisse ning on sestpeale sügava puudega. Personali sõnul ei saa ta meiega rääkida. Nad lubasid talle surmateate edastada, aga ma kardan, et meedia saab asjast haisu ninna ja jõuab selle enne avaldada.“

„Seega elas Erik erakuelu,“ nentis Mia.

„Jah, ja tal paistab olevat olnud raske paigal püsida,“ poetas Ola vahele. „Viimase viie aasta jooksul on ta elanud kaheksal erineval aadressil üle kogu Rootsi ja Kolmårdeni maja ostis ta vaid kuus kuud tagasi.“

„See võib viidata ähvardavale ohule,“ märkis Jana. „Kas tema lähikonnas on veel keegi, kes võiks aidata meil mõista, kes võis talle midagi sellist teha?“

„Meie teada mitte,“ vastas Ola. „Ma palusin ta mobiiltelefoni kõneristusi ja eks näis, mida me leiame, kui tehniline pool sellele ligi pääseb. Kui pääseb.“

Jana noogutas pikale kõhnale IT-kriminalistile, kes kandis siseruumides kangekaelselt ühtsama kulunud kollast mütsi. Ja kellel oli imeline võime mida tahes välja otsida, kuniks tal oli ligipääs arvutile ja Wifile.

„Kuid kes oleks taoliseks vägivaldaks võimeline?“ uuris ta.

„Selles on küsimus,“ nõustus Henrik ja põimis käed kuklal kokku. „Kurjategija tundub igatahes olevat teadlik turvakaamera olemasolust, see on nimelt katki tehtud.“

„Seega võis ta maja jälgida?“

Henrik noogutas.

„Väga võimalik.“

„Kas meil tunnistajaid on?“ küsis Jana.

„Veel mitte.“ Gunnar võttis lonksu kohvi. „Ja üks ta kahtlane ole, kas keegi üldse välja ilmub. Maja asub omaette ning lähima naabrini on mitu kilomeetrit.“

„Aga keegi võis ju reageerida, kui mõni võõras auto mõrvapaika või sealta ära sõitis,“ väitis Jana vastu.

„Tõsi, kuid siiani ei ole meile tulnud ühtegi vihjet sealkandis liikuvatest autodest. Me hakkame ükselt uksele käima ja loodame, et see annab midagi.“

„Meil on ka kuller,“ lisas Mia ning kohendas pluusi õlgadel. „Sofia Larsson. Tema leidis Eriku, kuid teda pole ikka veel üle kuulatud.“

Jana vaatas talle üllatunult otsa.

„Miks ei ole?“

„Me teame, et tema oli tapmise ajal oma elukaaslasega kodus,“ selgitas Gunnar. „Nüüd on ta šoki tõttu EMO-s ning seda silmas pidades oleks vale tema seisukorras püüda temalt infot välja pressida.“

„Ma saan täiesti aru, et tal on väga raske juhtunule mõelda,“ ütles Jana tõsiselt, „kuid kui ta oli kohal esimesena, peame me teada saama, mida ta tähele pani.“

„Nõus,“ noogutas Henrik. „Me peame ta kohe üle kuulama.“

Gunnar näppis kohvitassi ja ohkas valjuhäälselt.

„Ma pole kindel, kas see midagi annab. Aga teil on õigus,“ ütles ta ja lükkas tassi eemale. „Teeme proovi.“

* * *

Sofia Larsson tervitas neid napisõnaliselt, kui nad astusid tillukesse palatisse Vrinnevi haigla erakorralise meditsiini osakonnas. Henrik uuris naist põgusalt, vaatas ta pikki punakaid juukseid ning liblikaid kujutavaid musti kõrvarõngaid.